

WIJZIGING VAN BOEK 6 VAN HET BURGERLIJK WETBOEK EN HET WETBOEK VAN BURGERLIJKE RECHTSVORDERING IN VERBAND MET DE NORMERING VAN DE VERGOEDING VOOR KOSTEN TER VERKRIJGING VAN VOLDOENING BUITEN RECHTE

Memorie van toelichting

Algemeen

1. Inleiding

In het Algemeen Overleg van 11 november 2008 heb ik nadere regelgeving voor buitengerechtelijke incassokosten aangekondigd (Kamerstukken II 2008/09, 24 515, nr. 144). Bij brief van 29 juni 2009 (Kamerstukken II 2008/09, 24 515, nr. 155) heb ik de contouren van een regeling geschetst. Deze brief is behandeld tijdens het Algemeen Overleg van 9 september 2009 over armoedebeleid. Met name consumenten en kleine bedrijven, zoals eenmanszaken, moeten worden beschermd tegen onredelijke incassokosten. In dit wetsvoorstel is een grondslag opgenomen voor een algemene maatregel van bestuur waarin de vergoeding voor de buitengerechtelijke incassokosten wordt gemaximeerd.

De maatstaf voor het bepalen en begrenzen van de hoogte van de vergoeding voor buitengerechtelijke incassokosten is opgenomen in artikel 96 lid 2 onder c van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW). Deze bepaling houdt in dat als vermogensschade mede voor vergoeding in aanmerking komen redelijke kosten ter verkrijging van voldoening buiten rechte. Volgens de rechtspraak geldt hierbij een dubbele redelijkheidstoets: niet alleen moet het maken van de incassokosten redelijk zijn, maar ook moet de omvang van deze kosten redelijk zijn. Partijen kunnen ook afspraken maken over de hoogte van de vergoeding voor buitengerechtelijke kosten. Vaak wordt overeengekomen dat de buitengerechtelijke kosten een vast bedrag of een bepaald percentage van de verschuldigde som bedragen. Op grond van artikel 242 Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (hierna: Rv) mag de rechter bedongen buitengerechtelijke incassokosten matigen. Indien een incassogeschil voor de rechter komt, zal deze vaak op het punt van de buitengerechtelijke incassokosten conform de aanbevelingen in het rapport Voor-werk II besluiten.

De norm die in artikel 6:96 lid 2 onder c BW is neergelegd, blijkt in de buitengerechterlijke fase niet steeds voldoende houvast te bieden om vast te stellen hoeveel als vergoeding voor de incassokosten verschuldigd is. De schuldenaar die geconfronteerd wordt met incassokosten verkeert vaak in onzekerheid over de redelijkheid van de in rekening gebrachte kosten. Zeker bij vorderingen met betrekking tot relatief kleine bedragen, zal de schuldenaar het vaak niet op een rechtszaak laten aankomen. De onzekerheid die artikel 6:96 BW thans laat omtrent het bepalen van de hoogte van de vergoeding voor buitengerechterlijke incassokosten, kan worden vermeden door de daarin opgenomen norm nader in te vullen. Dit biedt niet alleen aan de schuldenaar, maar ook aan de schuldeiser duidelijkheid over de buitengerechterlijke incassokosten die hij in rekening kan brengen.

Ik stel daarom voor om voor vorderingen met een hoofdsom van maximaal €25.000,- de maximale vergoeding voor buitengerechterlijke incassokosten vast te stellen. Deze grens is gekozen omdat wordt beoogd met name consumenten en kleine bedrijven, zoals eenmanszaken te beschermen. Deze grens sluit ook aan bij het wetsvoorstel waarin onder meer wordt voorgesteld de competentiegrens van de kantonrechter te verhogen tot €25.000,- (Kamerstukken 32 021). De vergoeding voor incassokosten wordt berekend als percentage van het verschuldigde bedrag, waarbij het percentage trapsgewijs lager wordt naarmate de vordering hoger wordt. Daarbij geldt ook een minimumbedrag voor de vergoeding van incassokosten. De regeling is van dwingendrechtelijke aard; partijen zijn voor het vaststellen van de incassokosten voor vorderingen tot €25.000,- gebonden aan deze rekenwijze. Dit biedt rechtszekerheid over de hoogte van de incassokosten en voorkomt conflicten daarover.

De wijze waarop de hoogte van de vergoeding van de buitengerechterlijke incassokosten wordt berekend, wordt vastgelegd in een algemene maatregel van bestuur. In dit wetsvoorstel is de wettelijke grondslag voor deze nadere regelgeving opgenomen. Het wetsvoorstel moet in samenhang worden gezien met de algemene maatregel van bestuur waarin de regeling voor de vergoeding van buitengerechterlijke incassokosten nader wordt uitgewerkt.

Artikelen

Artikel 6:96 BW

Voorgesteld wordt om aan artikel 6:96 BW een nieuw derde lid toe te voegen. Hierin wordt een grondslag opgenomen voor een algemene maatregel van bestuur waarin

nadere regels gesteld kunnen worden over de vergoeding van de buitengerechtelijke incassokosten (art. 6:96 lid 2 onder c BW).

Het dwingende karakter van de regeling in de algemene maatregel van bestuur volgt uit de tweede zin van het voorgestelde derde lid. Van de regels in de algemene maatregel van bestuur kan niet ten nadele van de schuldenaar worden afgeweken. De vergoeding voor de incassokosten die aan de schuldenaar in rekening mag worden gebracht, wordt daarmee gemaximeerd. Afwijking van de vaste berekenwijze van de vergoeding is alleen mogelijk, wanneer er een lagere vergoeding wordt overeengekomen.

Artikel 242 Rv

In artikel 242 Rv is de mogelijkheid voor de rechter opgenomen om de vergoeding voor bedongen buitengerechtelijke incassokosten te matigen. Partijen zijn echter voor vorderingen met een hoofdsom tot €25.000,- gebonden aan de nadere regelgeving over de hoogte van de vergoeding. Wanneer zij afspraken maken over de vergoeding, kunnen zij alleen afwijken van de regeling indien een lagere vergoeding wordt overeengekomen. Dit volgt uit het voorgestelde artikel 6:96 lid 3 BW, waarin is bepaald dat van deze regels niet ten nadele van de schuldenaar kan worden afgeweken. De matigingsbevoegdheid van de rechter die thans bestaat voor alle vorderingen, is daarom voor vorderingen met een hoofdsom van maximaal €25.000,- van geen betekenis. De voorgestelde tweede zin van lid 1 van artikel 242 beoogt dit tot uitdrukking te brengen.

De Minister van Justitie,